

ВЕСЕЛА ЛЮЦКАНОВА

АУТОПСИЯ

chitanka.info

Ние ги чакахме.

Те идваха срещу нас, без да ни забелязват. Бяха високи и слаби, на фона на тъмното небе грееха с топъл блясък. Трудно вървяха, навярно нашата гравитация бе значително по-голяма от тяхната. От мига, в който пренеслото ги през пространствата тяло стъпи на планетата ни, ние ги заобиколихме с внимание. Включихме всички наблюдателни системи. И всички сигнали за тревога. А после се струпахме около тях в кръг с почтителен диаметър. Доведоха ни вълнението и любопитството. И още — чувството ни за предпазливост. Защото... нашите апарати за първи път се държаха необичайно.

Трите фигури вървяха предпазливо една след друга. Бавно... Много бавно. Първата се навеждаше непрекъснато. И взимаше нещо от пръстта.

— Филип — казваше тя, — тук... минерали... количества... ръката... злато, нали?

Втората фигура с мъка прекрачваше до първата, навеждаше се над ръката ѝ и не отговаряше, но в екраните на нашите анализатори, които все още се колебаеха при връзката между думите, ние виждахме съвсем ясно мълчанието ѝ:

... тя крачи сама по планетата. Прегръща третата фигура. И двете тръгват прегърнати, ровят в пръстта и пренасят на едно и също място късове от този никому ненужен метал. А после пристигат и други като тях, еднакви на ръст, еднакво облечени, прибират натрупаното, някои отлитат с тялото, с което са пристигнали, някои остават и втората фигура им отмерва пространства от нашата планета, очертава ги, оголва ги от храсти и дървета, а купчината от никому ненужния метал расте, расте, расте... Втората фигура потрива доволна ръце.

Странно! Третата фигура, която изпълваше въображението на втората, се отличаваше от първите две. Тя бе по-дребна, а движенията ѝ, тежки и тромави, ни причиняваха болка. Като че ли преодоляваше с най-голяма мъка привличането. За нея още не знаехме нищо. Гледаше високо над нас, без да мисли, екраните мълчаха, в тях всичко трептеше, разискряха се цветове, пламтяха жълти и оранжеви тонове. А крачките ѝ ставаха все по-бавни.

— Уморих се — прозвуча гласът ѝ и в един от екраните ние я видяхме излегнала се и затворила очи. — Трябва... пазя... дете... —

Ето, тя люлее едно малко същество в ръцете си, навежда се над него, гали го. И още една фигура се навежда над него — първата. Те летят обратно към една далечна планета, детето вече се учи да говори, детето се учи да ходи, детето се запознава бързо с уредите във вътрешността на кабините и става все по-високо, а далечната планета идва все по-близо и изпълва екрана с мекото си сияние...

Тук анализаторите ни заиграха от вълнението й, то все още нямаше думи, избухваха червени зигзаги, езиците им се колебаеха дълго между двете крайни положения, докато полека се успокоят в златистото синьо.

Първата фигура спря. И се обърна към втората.

— Филип... с Дорис... звездолета. Аз... продължа. Планетата изглежда безлюдна... храсти... минерали. Дори низши... на живот не... забелязват. Никакъв разум... странно? А гравитацията е ужасна. Ако имаше живи същества, те биха били сплескани към земята... взема колкото мога повече проби и... се връщаме. Загубихме тук сто тридесет и три часа.

Апаратите ни се справяха все по-успешно.

„Звездни“ записаха те и мисълта на Филип. „И защо да сме ги загубили? Тук може да се живее. А не е ли и това наша цел, да го разселим красивото човечество измежду звездите?“

И изведнъж гласът заговори:

— Ние с Дорис ще се върнем в звездолета. Тя не е добре. Не се отдалечавай много, Робърт. Според инструкцията трябва да бъда и с двама ви. Едновременно.

И тук анализаторите ни като че ли се разстроиха. Ние мълчахме и гледахме ужасени. Не можеше да бъде вярно. Някъде и в нещо те грешаха. Гласът на Филип бе загрижен, и думите му бяха загрижени, а зад тях се криеше заплаха. Не, анализаторите грешаха. Филип спокойно прихвана Дорис и двамата се отдалечиха. Дорис се обръщаше.

„Страх ме е. Не ме оставяй, Робърт!“ — молеше тя, екраните ни тъмнееха и пулсираха, ние виждахме в тях бягащата сянка на Дорис и на настигащия я Филип, който вдигаше ръка над нея.

А нямаше нищо такова. Те вървяха бавно и мислите на Дорис не достигаха до Робърт. Той продължаваше да взема проби, спокоен и унесен в работата си. Само ние улавяхме нейния мълчалив вик за

помощ. А може би просто нямаше вик? И нашите анализатори грешаха за втори път? Изключено!

Двамата влязоха в звездолета. Щеше ли да се случи онова, което вече видяхме в екраните на мълчанието. Да... „Моя е!“ — пропя тържествуващо мисълта на Филип. Той свали бавно прозрачната обвивка от главата си и ние видяхме съвсем ясно лицето му. То се усмихваше. Дорис се отпусна. „Спи ми се“ — заспиваше всичко в нея. Тя също бе свалила прозрачната обвивка от главата си. Нейното лице ни порази. Спогледахме се.

— Филип — каза тя, — не биваше да оставяш сам Робърт. Инструкцията нарежда да се движим поне по двама. Върни се! Не бива да му се случва нищо...

А може би точно това иска той, блесна като светкавица мисълта на Дорис и тя се изправи. Включи някакъв техен екран в стената и бясно завъртя копчетата му. Колко несъвършено беше всичко тук! И все пак стройната фигура на Робърт се появи. Нищо не го заплашваше. Той се навеждаше към пръстта и се изправяше, вървеше все напред, навеждаше се и се изправяше.

— Не ти ли се струва — зашептя тя изведнъж, — не ти ли се струва, че тези храсти се движат около него! Погледни!

Филип се изправи зад гърба ѝ. Сигналът за тревога бе стигнал до всеки. И в екрана се движеше само Робърт.

— Така ти се е сторило, Дорис — засмя се той. — Я по-добре легни да поспиш. Нервите ти не издържат.

Дорис наистина бе много уморена. Реакциите ѝ бяха забавени, мислите ѝ течеха забавени, но тя не искаше да спи. Следеше фигурата на Робърт. В екраните ни се появиха тъмни точки, които поглъщаха светлината им, нарастваха бързо, трептяха и се разливаха. Дорис трепереше от страх. А Филип влизаше от помещение в помещение, даваше нареждания на някакви метални и тежки същества, които мислеха самостоятелно, но изпълняваха безпрекословно заповедите му. Едно от тях подаде на Дорис непозната течност и тя я изпи, друго искаше да излезе и да тръгне след Робърт, но Филип го изпревари. Вмъкна се бързо в една от кабините за управление и всички тези тежки и послушни същества спряха изведнъж неподвижни. И без мисъл. Само Дорис дишаше в съня си.

От голямото тяло, пропътувало пространствата на космоса, изскочи друго, по-малко. Филип насочи движението му, застанал зад екран, в който наблюдаваше Робърт. Мислите му не стигаха до него и не го предупреждаваха. Какво несъвършенство. А ние нямахме право да се намесваме в техните, човешки работи. Ние чакахме. Достойни ли бяха те за нас? Всеки един от тези тримата даваше различен отговор. И това ни объркваше невероятно. Техните странни отношения невероятно ни объркваха. Но как да изпуснем този единствен случай на контакт за толкова безкрайно дълго време?

Тялото се плъзгаше безшумно след Робърт. Може би Филип изпълняваше тяхната инструкция? Робърт го видя и не изпита никакво безпокойство. Едва в последния миг, преди да бъде притиснат към пръстта, анализаторите ни хванаха изненадата му. „Филип е обезумял! Не е възможно...“

Ние видяхме в екраните си складираните проби, едно малко същество, обгърнало с ръце раменете на Робърт, и далечната синя планета. После всичко угасна.

Филип слезе, за да се увери в смъртта.

Неговите екрани пламтяха ярко, насечени от златни и сребърни танцуващи линии. Той вече прегръщаше Дорис, той прегръщаше вече и планетата ни и тя се люлееше смешно малка в ръцете му. За него всичко бе възможно! Той се върна в тялото, пренесло ги през пространствата, и се зае с нещо, което не разбрахме изведнъж. Докато не видяхме отново мислите му. Наведен над спящата Дорис, мечтаеше за една нова цивилизация, която започва от него. Пръстта се покри с непозната растителност. До нея Филип издигна своя дом. Около него заподскачаха различни по големина същества, бъдещите Филиповци. Дорис ги викаше с различните им имена. Те растяха удивително бързо във въображението на Филип. А звездолетът се отправи без тях към същата онази синя планета, с която се срещнахме вече и в мислите на Робърт, и в мислите на Дорис. После той доведе други като тях.

Дорис се събуждаше бавно. Тя очакваше да види над себе си Робърт и отваряше бавно и с удоволствие очи, но се сблъска с промененото и властно лице на Филип. И с ръцете на Филип, които се плъзнаха по тялото ѝ с някакво настървение.

— Къде е Робърт? — изкрещя тя, а вече разбираше, че Робърт е мъртъв и че го е убил Филип, винаги се бе страхувала точно от това,

след като бяха останали само тримата. Екраните ни искряха и пукаха, Дорис знаеше, че е в опасност. Или не, не беше в опасност, ако се подчини на желанията му. Ние видяхме как пламъкът на омразата се превърна в жар, а над нея легна спокойна пепел. Филип ще стъпи върху нея. Дорис ще дочака този миг. Тя прие за естествена смъртта на Робърт и плака за него в прегръдките на Филип. Беше много сложно, за да можем да го разберем. Щяхме да анализираме по-късно, при взимането на решенията. Сега трябваше да чакаме. И ние чакахме. Слушахме анализаторите си и чакахме.

— А сега? — питаше Дорис и си спомни всеки един от загиналите; бяха тръгнали единайсет. — Останахме сами в космоса.

„Сами! — чукаше мисълта ѝ и екраните ни се пълнеха с мрак. — Сами!“

Тя плака дълго в прегръдките на Филип. А Филип я милваше дълго и от върховете на пръстите му изтичаха искри. Душата му пееше.

Ние решихме да чакаме.

Нямахме избор.

Филип обикаляше планетата ни. Оpozнаваше я. Тя бе твърде голяма, за да може да я обиколи. И да я опознае изведнъж. Той потриваше доволен ръце и си говореше сам:

— Колко минах днес? Десет хиляди крачки на изток, десет хиляди на юг, десет хиляди квадратни метра са това, по сто тридесет и пет единия...

Той потъваше в някакви свои изчисления. И анализаторите ни записваха с километри нишки, които ние по-късно прослушахме отново.

— Кога ще тръгваме? — питаше Дорис.

Тя не се разделяше с малкия си лъчев пистолет. Пълната им самота на планетата я плашеше. Тя чакаше с нетърпение мига на тръгването. Бе го преживяла няколко пъти във въображението си. Вървяха все заедно, а бяха на километри един от друг. И Филип не бързаше да ѝ разкрие намеренията си.

„Жени! — мислеше той. — Как само забравят!“ Нито веднъж не спомена името на Робърт. А нашите апарати го улавяха непрекъснато и трептяха така силно, като че ли всеки миг ще изгорят.

Той се вглеждаше внимателно в лицето ѝ и не откриваше нищо зад усмивката ѝ. Какво несъвършенство!

Най-после Филип хареса мястото за своя град (точно над един от нашите!), спря, погледна тържествуващо Дорис.

— Тук ще бъде — каза.

Анализаторите ни нарисоваха неговата представа за града. Ние се ужасихме от разчистените площадки и от високите здания, от въздушните и надземни автостради, от безумното движение на колите във всички посоки, от цялата лудница на тези еднакви и алчни същества, които рушаха природата ни. Ние я бяхме пазили непроменена безкрайно дълго. За да я запазим и сега непроменена. И винаги.

— Кое ще бъде тук? — чакаше Дорис отговора му.

Той ѝ разказа за този свой град. За първи път бе искрен.

Думите покриха точно мислите му. А тя се усмихваше широко и кимаше одобрително с глава, но се изостряше вътре в себе си и изведнъж се видя да остарява до него с децата си. Настръхна.

И с нашите апарати се случи нещо страшно, те притъмняха, разтресоха се от гръм, разсякоха ги светкавици, като че ли заваля едър убийствен град...

Пистолетът намери сърцето на Филип. Той рухна на земята, разтвори широко ръце, сякаш искаше да прегърне цялата ни планета и да я отнесе със себе си. Лицето му изглеждаше щастливо. Дорис хукна към тялото, което ги доведе тук. Тя си отиваше. Отиваше си! А ние все още чакахме. Екраните ни все още тъмнееха без капчица светлина. Мрак. Хаос. Дорис се вмъкна в кабината и едното ъгълче на екрана се проясни. Пое си дъх, поседя в креслото няколко минути със затворени очи. Проясни се съвсем и пред нас изплува далечната синя планета, към която Дорис се връщаше.

Тя зададе на автопилота обратния курс. Включи и зачака.

Нищо.

Провери отново курса, но дълги нервни потръпвания боднаха анализаторите ни. Бавно тя включи още веднъж.

Нищо.

Ръцете ѝ вече се тресяха. Синята планета изчезна изведнъж от съзнанието ѝ. Тя се отпусна назад. Опита се да събере мислите си, но те се бяха разбягали и само една пулсираше в нея — край... край!

Никога няма да се върне, няма да роди детето си. Това ѝ даде сила, тя се изопна цялата. Много бавно, много внимателно и много предпазливо включи още веднъж.

Нищо.

Хвърли се към автопилота и ръцете ѝ се вмъкнаха в него. Затърсиха. За да я направи своя пленница, Филип бе измъкнал най-важното. И наистина — липсваше кристалът с програмите. Навярно бе в дрехата му.

Като луда хукна навън. Но ние вече бяхме прибрали мъртвия Филип, както прибрахме и Робърт.

Дорис не можеше да го намери.

Дорис не можеше да замине.

Тя стоеше неподвижна на мястото, където бе застреляла Филип. Бе хванала с ръце главата си, опитваше се да осъзнае случилото се, да намери логичната му връзка. Но без нас връзка не се получаваше.

Край... Край... Край...

Не е край, Дорис! Начало е!

До всеки от нас бе достигнало съобщението. Ние бяхме чакали твърде дълго. Повече не беше нужно.

И започнахме да приближаваме. Изоставихме анализаторите и приближавахме. Бавно. От всички страни. В кръг. Тя гледаше навътре в себе си. И изведнъж ни видя.

Всичко стана много бързо. Коленете ѝ се подгънаха. Дорис се свлече тихо. И тихо каза:

— Робърт...

Бе използвала отново своя пистолет.

„Защо? Защо?“ — питахме се ние. И се спогледахме. Тя не беше подготвена за такава среща? Толкова ли бяхме страшни?

Наведохме се внимателно над тялото ѝ. Още топло го отнесохме в лабораторията. Поставихме го до разтвореното тяло на Филип. Робърт вече не съществуваше. Бяхме го разнищали целия, рязахме го и го горихме, намерихме разума му, правихме анализи и проби, отделяхме различните части и откривахме функциите им. Във Филип всичко се повтаряше... А те бяха толкова различни, но изградени от едни и същи елементи: въглерод, кислород, водород, азот, сяра, азот, фосфор...

Дорис, и от нас ли се уплаши, Дорис?

Докато приборите се занимаваха с нея, ние огледахме внимателно тялото, пренесло ги през пространството. Ужасно несъвършено, то използваше енергия с недостатъчна мощност. И апаратурата му, ужасно несъвършена, не улавяше много от влиянията тук. Лудост беше да се пътува така между звездите! Лудост беше! Ние проникнахме и във вътрешността, намерихме снимките на загиналите, дневниците и дългите ленти със записи, които ни откриха малко от техния свят, безкрайно различен от нашия, пълен с тайни и противоречия. Взехме всичко и се върнахме в лабораторията.

Голото тяло на Дорис лежеше под синкавата светлина. Лицето ѝ беше странно успокоено и никой не смееше да го докосне. Тялото ѝ се различаваше от другите две по своята крехкост и заобленост на формите. Трябваше да бъдем много внимателни с него, това тяло криеше... живот. И ние работихме дълго, търпеливо и бавно, докато извадихме детето ѝ — живо, настръхнало, грозно. То нададе страхотен писък. И пое жадно въздуха на нашата планета, която му ставаше родина.

А ние?

Всички ние ставахме негови родители. То щеше да израсне под грижите ни и ден след ден да ни вижда такива, каквито сме. Грозни или хубави, но такива, каквито сме. Щеше да приема храната си от нас, познанията си от нас, представите си за света от нас. И щеше да ни обича. Такива, каквито сме.

Най-старият каза:

— То ще бъде нашият пратеник.

Публикувано в алманах „Спектър’75“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.